

Tariq Ali: Revolt i Palestina

(Ur [Sidecar](#), 7 oktober 2023. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

I december 1987 bröt en intifada ut i Palestina, som skakade om både Israel och arabvärldens eliter. Några veckor senare skrev den syriske poeten Nizar Qabbani ”Trilogin om stenarnas barn”, där han fördömde den gamla generationens palestinska ledare – idag representerade av den korrumpade, samarbetsvilliga Palestinska (icke-) myndigheten. Dikterna sjöngs och lästes upp på många palestinska kaféer:

Stenarnas barn

har skingrat våra papper

spillt bläck på våra kläder

hånat banaliteten i de gamla texterna...

Åh, ni barn av Gaza

Bry er inte om våra TV-sändningar

Lyssna inte på oss

Vi är kallt beräknande personer

Som adderar, subtraherar.

För ni era krig och lämna oss ifred

Vi är döda utan gravar

Föräldralösa utan ögon.

Barn av Gaza

Hänvisa inte till våra skrifter

Var inte som vi.

Vi är era idoler

Dyrka inte oss.

Åh galna folk i Gaza,

Tusen hälsningar till de galna

Det politiska förnuftets tidsålder är sedan länge svunnen

Så lär oss galenskap...

Sedan dess har det palestinska folket prövat alla tänkbara metoder för att uppnå någon sorts meningsfullt självbestämmande. "Avvisa våld", fick de höra. Det gjorde de, bortsett från enstaka vedergällningsaktioner efter israeliska grymheter. Bland palestinier hemma och i förskingringen fanns det ett massivt stöd för Bojkott, desinvestering och sanktioner: en utomordentligt fredlig rörelse som började få fäste över hela världen bland artister, akademiker, fackföreningar och enstaka regeringar. USA och Nato-familjen svarade med försök att kriminalisera BDS i hela Europa och Nordamerika – och påstod med hjälp av sionistiska lobbygrupper att bojkott av Israel var "antisemitiskt". Det har visat sig vara väldigt effektivt. I Storbritannien har Keir Starmer's Labourparti förbjudit alla omnämmanden av "israelisk apartheid" vid den kommande nationella konferensen. Av rädsla för att bli uteslutna har Labourvänstern tystnat om denna fråga. Ett bedrövligt sakernas tillstånd. Samtidigt har de flesta arabstaterna anslutit sig till Turkiet och Egypten och kapitulerar inför Washington. För närvarande sitter Saudiarabien i förhandlingar, förmedlade av Vita huset, om att officiellt erkänna Israel. Det palestinska folkets internationella isolering verkar öka. Fredligt motstånd har inte lett någonstans.

Samtidigt har IDF [israeliska militären] angripit och dödat palestinier obehindrat, alltmedan en rad israeliska regeringar har arbetat för att sabotera varje förhoppning om statsstatus. Nyligen medgav en handfull tidigare IDF-generaler och Mossadagenter att det som sker i Palestina utgör "krigsbrott".¹ Men de samlade mod att säga detta först efter att de hade gått i pension. Medan de fortfarande var i tjänst stödde de helt och fullt de fascistiska bosättarna i de ockuperade territorierna, och tittade på när de brände ner hus, förstörde olivlundar, hällde cement i brunnar, angrep palestinier och drev bort dem från sina hem medan de skanderade "Död åt araberna". Det gjorde också ledarna i väst – som lät allt detta ske utan att klaga. Det politiska förnuftets tidsålder är sedan länge svunnen, som Qabbani skulle ha sagt.

Så en dag börjar Gazas valda ledarskap ge igen. De bryter sig ut ur sitt utomhusfängelse och korsar Israels södra gräns, angriper militära mål och bosättarbefolkningen. Plötsligt hamnar palestinierna högst upp i de internationella rubrikerna. Västjournalister chockas och förfasas över att de faktiskt gör motstånd. Men varför skulle de inte det? De vet bättre än någon annan att Israels extrema högerregering kommer att hämnas våldsamt, med stöd från USA och det inställsamma EU. Men ändå vill de inte stå bredvid och titta på när Netanyahu och brottslingarna i hans regering gradvis kastar ut eller dödar större delen av deras folk. De vet att den israeliska statens fascistiska delar inte kommer att ha samvetskval över massmord på araber. Och de vet att man måste göra motstånd mot detta med alla nödvändiga medel. Tidigare i år tittade palestinierna på demonstrationerna i Tel Aviv och insåg att de som demonstrerade för att "försvara medborgerliga rättigheter" inte brydde sig om sina ockuperade grannars rättigheter. De beslutade att ta saken i egna händer.

Har palestinierna rätt att göra motstånd mot den ständiga aggression som de utsätts för? Absolut. Det finns ingen moralisk, politisk eller militär likvärdighet vad gäller de två sidorna. Israel är en kärnvapenstat, beväpnad till tanderna av USA. Dess existens hotas *inte*. Det är palestinierna, deras

1 [Times of Israel](#), 13 augusti 2023.

land, deras liv som hotas. Civilisationen i väst verkar villig att stå bredvid och titta på medan palestinierna utrotas. Men de reser sig mot kolonisatörerna.